

15 MBI 1924

No. 10

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Voorwaar zeg ik u, al wat gij op de aarde binden zult, zal in den hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden wezen”. Mattheus 18 : 18.

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE. 1)

IX.

Het Hoogere Priesterschap.

In de dagen van Abraham leefde er in Palestina een groote koning en „priester des Allerhoogsten Gods”, genaamd Melchizedek. Melchizedek was koning van Salem. Aan welken ook Abraham van alle tienden gegeven heeft. Melchizedek was den Heere aangenaam en was een hooge priester verordineerd naar de orde van den Zoon van God; „welke orde”, zoo worden wij verhaald, „niet door den mensch, noch den wil des menschen; noch door vader, noch moeder kwam; noch bij het begin der dagen, noch einde van jaren; maar van God.”²⁾ En immer daarna was Melchizedek onderscheiden als een groot hooge priester.

In later jaren werd het Priesterschap naar de orde van den Zoon van God — het Priesterschap, hetwelk Melchizedek bezat als een hooge priester — genaamd naar Melchizedek. In den honderd en tienden Psalm juicht David vreugdevol zijn lof over den Heere, welke komen zal. „De Heere heeft gezworen”, zegt hij, „en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening Melchizedeks.”³⁾ Een duizend jaren later, rakelt Paulus de herinnering aan Melchizedek wederom op in een wonderlijk onder-

1) Deze verhandeling, geschreven door ouderling Osborne J. P. Widtsoe, wordt in de zondagsscholen der zending behandeld.

2) Holy Scriptures, Inspired Version, Gen. 14: 28; Vergelijk Heb. 7: 1-3.

3) Psalm 110: 4.

werp aangaande de reddende macht van 's Heeren hooge-priesterschap. „Hoewel hij de Zoon was”, schrijft de groote apostel, „nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen hij heeft geleden; en geheiligd zijnde, is hij allen die hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden, en is van God genaamd een Hoogepriester, naar de ordening Melchizedeks.”¹⁾ Zoo was er zonder twijfel, van geslacht tot geslacht onder de ouden, een orde van Priesterschap, het Priesterschap naar de ordening Melchizedeks genoemd, wel bekend. Het was door dit Priesterschap — of Goddelijke Autoriteit — waar Jezus Zelf door handelde. Het vertegenwoordigde de macht aan Hem van God den Vader overgedragen.

Bovendien was het de autoriteit van ditzelfde Priesterschap, door welke macht de apostelen van Jezus en al de goddelijk-aangestelde discipelen, in Jezus' naam handelden. Eens, gedurende het tweede jaar van Zijn bediening onder de menschen, klom Hij op een berg, en riep zekeren uit Zijn discipelen tot Zich. Hij verordeneerde twaalf om Zijn apostelen en bijzondere getuigen te zijn en gaf hun macht overeenkomstig aan die van Zijn eigen.²⁾ Toen het werk der bediening te veel uitgebreide voor de twaalf alleen, stelde de Heere andere zeventig en zond hen twee en twee in elke stad.³⁾ De autoriteit om te oordeelen werd aan den Zoon overgegeven en Hij verordeneerde Zijn discipelen een koninkrijk, gelijk Zijn Vader Hem dat verordeneerd had, opdat zij de twaalf geslachten Israëls mochten oordeelen.⁴⁾

Aan één van de apostelen gaf de Zaligmaker de sleutelen van het koninkrijk der hemelen, zoodat wat hij zou binden op de aarde, in de hemelen gebonden zou zijn.⁵⁾ Naderhand gaf hij dezelfde bindings- en ontbindingsmacht aan een iegelijk van de twaalf.⁶⁾ Na de kruisiging verscheen de Heere wederom aan de elf apostelen en bracht hun een machtiging gelijk aan die, waardoor Hijzelf had gehandeld:

„Gelijkerwijs mij de Vader gezonden heeft, zend ik ook ulieden.”⁷⁾

De macht en Priesterschap van Jezus was ontwijfelbaar die, welke bekend was onder den naam van Melchizedek. Hij werd door God, zoo zegt ons Paulus, tot deze orde van het Priesterschap geroepen; Hij werd door God „een Priester in der eeuwigheid, naar de ordening Melchizedeks”, aangesteld. Toen Hij dan ook aan Zijn verkozen discipelen de autoriteit mededeelde, welke Hijzelf bezat, kan het op geen andere wijze verklaard worden dan dat Hij

1) Lees Hebr. hoofdstukken 5, 6, 7.

2) Marcus 3: 13, 14.

3) Lucas 10.

4) Lucas 22: 29, 30.

5) Matth. 16: 19.

6) Matth. 18: 18.

7) Joh. 20: 21.

op hen het Heilige Priesterschap naar de ordening Melchizedeks bevestigde.

Maar waar ging dat Priesterschap henen na het verdwijnen van de apostelen? Gedurende hun bediening, vinden wij herhaalde verwijzingen naar de ambtenaren, die goddelijk aangesteld waren om het werk der Kerk voort te zetten. De apostelen zelf, als zij van kerk tot kerk reisden, verordeneerden ouderlingen en zetten ambtenaren ter zijde voor de voortzetting van het groote Evangeliewerk. Natuurlijk konden zij slechts aan anderen geven wat zij-zelfen ontvangen hadden. Zij hadden het Heilig Priesterschap, naar Melchizedeks naam genoemd, ontvangen; dit Priesterschap dan bevestigden zij op diegenen die aangesteld werden om te presideeren en in de Kerk te arbeiden. Hieruit volgt natuurlijkerwijze dat niemand rechtmatig in de Kerk kon bedienen, indien hij niet goddelijk geroepen en aangesteld was door dit Priesterschap.

Evenwel na het heengaan van de apostelen verloor de wereld het Priesterschap naar de ordening Melchizedeks gelijk ook het Aäronische ter loor ging. De ambtenaren van het Priesterschap vielen één voor één. Heden wordt zelfs het bestaan van het Melchizedeksche noch het Aäronische Priesterschap in de seclarische wereld erkend, nog minder de noodzakelijkheid van dezelve voor de volmaakte organisatie der Kerk. Ten tijde van de herstelling aller dingen — waarvan gesproken werd door de heilige profeten — moest dus het Priesterschap naar de ordening Melchizedeks, zoowel als dat van Aäron, aan de aarde hersteld worden.

Johannes de Dooper had beloofd dat het Hoogere Priesterschap hersteld zou worden aan Joseph Smith en Oliver Cowdery. Niet lang na zijn bezoek werd de belofte vervuld. Joseph en Oliver waren in de wildernis aan de Susquehanna-rivier. Aan hen verschenen de oude apostelen Petrus, Jacobus en Johannes, bekendmakende de sleutelen van het koninkrijk te bezitten, en van de bedeeling van de Volheid der Tijden. Zij lagen hunne handen op Joseph en Oliver, bevestigden op hen het Heilig Priesterschap naar de ordening Melchizedeks, verordeneerden hen tot Apostelen en bijzondere getuigen van Jezus den Heer en bevestigden de sleutelen van macht op hen die zij-zelf bezaten.¹⁾

Derhalve werden Joseph en Oliver bekend als Apostelen van Jezus Christus, de eerste en tweede ouderling der Kerk.²⁾ In later jaren schreef Joseph vol verrukking over deze gebeurtenis zeggende:

„En wederom, wat hooren wij? Blijde tijdingen van Cumorah! Moroni, een engel des hemels, verklarende de vervulling der Profeten — het boek te worden geopenbaard. Eene stem des Heeren

1) „History of the Church,” Vol. 1. pp. 40, 41.

2) Leer en Verbonden 20: 2, 3; 18: 9.

in de wildernis van Fayette, provincie Seneca, gebiedende de drie getuigen getuigenis van het boek te geven. De stem van Michaël aan de oevers der Susquehanna-rivier, ontmaskerende den duivel, toen hij als een engel des lichts verscheen. De stem van Petrus, Jakobus en Johannes, aan de Susquehanna-rivier in de wildernis tusschen Harmony, provincie Susquehanna, en Colesville, provincie Broome, bekendmakende de sleutelen van het koninkrijk te bezitten, en van de bedeeing van de volheid der tijden." 1)

En Oliver Cowdery, alzoo, getuigt van dezelfde wonderlijke gebeurtenis. Hij zegt in een geteekende verklaring:

„Johannes de Dooper, bezittende de sleutelen van het Aäronische Priesterschap; Petrus, Jakobus en Johannes, bezittende de sleutelen van het Melchizedeksche Priesterschap, hebben eveneens bediend voor diegenen, welke erfgenamen van zaligheid zullen zijn, en door deze bedieningen verordineerden mannen tot hetzelfde Priesterschap. Deze Priesterschappen met hun autoriteit zijn nu en moeten voortgaan om in den boezem der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te verblijven. *** Aanvaardt de verzekering, geliefde broederen, van het ongeveinsd gebed van hem, welke tezamen met Joseph den Ziener gezegend werd met de bovengenoemde bedieningen." 2)

Deze verklaring werd in 1849 geschreven, bijna twintig jaren na de gebeurtenis en bijna vijf jaren na het martelaarschap van den Profet.

Aldus werd een andere akte in het groote drama der Herstelling voltrokken. De verkozen profet Joseph Smith, en zijn goddelijk-aangestelde metgezel, Oliver Cowdery, bezaten nu de hoogere orde van het Priesterschap, het Priesterschap naar de ordening Melchizedeks. Na vele eeuwen werd het Priesterschap van den grooten koning ten laatste wederom aan de aarde hersteld, om nimmermeer weggenomen te worden zoolang als de aarde zal bestaan.

In welke wijze verschilt het Hoogere Priesterschap van het Lagere? In 't kort, het verschil is voornamelijk in graad. Beide zijn afdelingen van het Grootte Priesterschap naar de orde van den Zoon van God. Maar het Lagere Priesterschap behandelt lagere, en tijdelijke zaken; terwijl daarentegen het Hoogere Priesterschap de geestelijke zaken en dingen behandelt. De Heere zeide in een openbaring aan den Profet Joseph:

„De macht en autoriteit van het Hoogere of Melchizedeksche Priesterschap is, de sleutelen van al de geestelijke zegeningen der Kerk te houden — het voorrecht te hebben, om de verborgenheden van het koninkrijk des hemels te ontvangen — de hemelen geopend te hebben — met de algemeene vergadering en Kerk van den

1) Leer en Verbonden 128: 20.

2) „History of the Church”, Vol. I, p. 42, noot.

Eerstgeborene te verkeerren, en zich in de gemeenschap en tegenwoordigheid van God den Vader, en Jezus, den Middelaar van het nieuwe verbond te verheugen." 1)

Het blijkt dus dat diegene, welke het Melchizedeksche Priesterschap bezit, de handen op kan leggen voor de gave des Heiligen Geestes; de zieken bedienen, zoodat zij herstellen mogen, het kwaad bestraffen en duivelen uitwerpen in den naam van Jezus de Christus, zegenen, bevestigen en met heilige olie zalven, in 't kort, de rijkste zegeningen des hemels neder kan roepen in zijn bediening — want hij houdt „de sleutelen van al de geestelijke zegeningen.”

Hij kan de rechten en machten van openbaring bezitten, om de verborgenheden des hemels te leeren, om in de hemelen zelf te zien en in verkeerung te staan met hemelsche wezens. Hij mag het voorrecht hebben om zich in de gemeenschap en de tegenwoordigheid van God den Vader en Jezus Christus te verheugen. Bovendien heeft diegene, welke het Hoogere Priesterschap bezit, macht en autoriteit over al de lagere ambten van de Kerk. Deze zijn groote en wonderlijke zegeningen. Nochtans zijn zij werkelijk niet grooter dan men in werking zou verwachten te vinden in de ware Kerk van Christus. Want hoe kan een kerk de mate van haar bestaan vervullen, indien zij niet de machten bezit, hier aan het Priesterschap naar de ordening Melchizedeks, toegeschreven?

Het is waarlijk wonderlijk dat Joseph Smith, een ongeleerde knaap — want hij was nog geen vier en twintig jaren oud, ten tijde van de herstelling van het Melchizedeksche Priesterschap — zichzelf ongeautoriseerd achtte en gevoelde om God te vertegenwoordigen, totdat de twee orden van het Priesterschap op hem bevestigd waren. De zoogenaamde hervormers waren bijna allen geleerde mannen. Zij kenden de Schriften niet alleen zooals zij overgezet waren, maar in de oorspronkelijke taal. Zij waren alzoo bekend met de geschiedenis en gewoonten van Israël en omliggende natiën. Omtrent de meeste van deze dingen was Joseph Smith als jonge man, onwetend. Nochtans herkende de zoogenaamde hervormers geen enkel maal de noodzakelijkheid om de oude orden van Goddelijke Autoriteit te bezitten. Zij lazen de Schriften en beweerden hen te verstaan; eenigen vertaalden zelfs de Heilige Schrift; nochtans scheen niet één van hen de beteekenis van Priesterschap, noch de noodzakelijkheid van Goddelijke Autoriteit, te kunnen omvatten. Aan Joseph Smith alleen, van al de moderne godsdienstige leiders, behoort de eer van het wachten, totdat hij gemachtigd was, voordat hij trachtte om in Gods naam te handelen. Het is een treffende getuigenis van zijn goddelijke, inspiratie.

(Wordt vervolgd.)

1) Leer en Verbonden 107: 18, 19.

DADEN-ADEL BOVEN RAS OF KLEUR.

(Naar het Engelsch van Ray G. Dandridge)

Noot van den vertaler: Ray G. Dandridge is een neger. Zijn ernstig pleidooi voor recht voor allen volgens persoonlijke verdiensten, is ongetwijfeld de ware conceptie, niet alleen van de negerkwestie, maar van het rassenvraagstuk der geheele wereld.

Verwerpt ons niet als een geheel,
 Hoe de enkeling ook falen moog,
 Geeft allen aan den wedstrijd deel
 En stelt den prijs voor aller oog.
 Heeft dan een elk den toets doorstaan,
 Zet hem die 't beste deed vooraan.

Houdt allen voor de wet gelijk!
 Gerechtigheid met zwaard en schaal
 Bestrafte en weeg, tot arm en rijk
 Haar achte en achte hare taal!
 Dat, spijt de engheid van coterie,
 Men menschen steeds als menschen zie.

Geen gunstbetoon begeeren wij,
 Geen sinecuur, geen voorkeurstaat,
 Geen makk'lijk baantje, lui en vrij;
 Verdienste zij de waardemaat.
 Geen beedlaarscompromise, neen!
 Een winnaarsprijs en anders geen!

Hoewel men vele wrakken ziet,
 Mislukt probeeren, in ons spoor,
 Verwachten we ergens in 't verschiet
 (En werken onvermoeid er voor)
 Een plaats naar een menschwaardig plan,
 Dat willen we en wij weten 't kan.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

AFSCHEIDSGROET.

Mijn zeer geliefde broeders, zusters en vrienden der waarheid:
 Door middel van ons tijdschrift „De Ster” wensch ik u eenige woorden van afscheid toe te voegen. Ik wensch u te danken voor de vele blijken van liefde, die gij jegens mij betoond hebt. De wei-

nige maanden, die ik onder ulieden heb mogen arbeiden, zijn dagen van blijdschap en vreugde geweest, dagen, nimmer te vergeten. Bij vernieuwing heb ik uw goedheid, opoffering voor het E'vangelie en uw lust om den Heer te vreezen, leeren kennen en minnen.

Ik verheug mij het voorrecht te hebben mogen smaken om andermaal in uw midden te arbeiden en geroepen te zijn geweest en gehoorzaamheid betoond te hebben aan de roepstem van Hem, welke in deze dagen Zijn belofte vervulde en Zijn E'vangelie openbaarde. Vele malen en tegen velen heb ik mijn stem mogen verheffen ter verdediging van het Werk des Heeren.

Blijft standvastig in het E'vangelie. Houdt vast aan de ijzeren roede en wat ook de komende dagen mogen brengen, weet dat spoedig de dag zal aanbreken dat onze Heer en Verlosser zal komen en duizend jaar regeeren. De tijden en dagen zijn moeilijk, maar alzoo leert de Schrift, zouden de dagen zijn voor Zijn tweede komst. De hand des Heeren is kenbaar in alle dingen en Hij bewaarheidt Zijn woord.

De vele broeders en zusters en vrienden van wie het mij onmogelijk was persoonlijk afscheid te nemen en de hand te drukken, roep ik vooral door deze weinige regelen een vaarwel toe.

Dat God uw aller arbeid zegene, Zijn vrede met u verkeere en u geleide in de paden des eeuwigen levens, is mijn wensch en bede.

Uw broeder in Christus,
HENRY DENKERS.

WETENSCHAPPEN.

In het „Haagsche Maandblad” vertelt Camille Flammarion van de ster Antares, het roode hart van den Schorpioen in den Dierenriem, die 474-maal grooter is dan onze zon. Onze eigen zon is 109-maal grooter dan de aarde, welke gemiddelde doorsnee 12.742 K.M. bedraagt.

Het licht, in weerwil van zijn ondenkbaar snelle vaart van 300.000 K.M. per seconde, heeft meer dan vier eeuwen lang te reizen om dat beeld van Antares op de aarde te kunnen brengen.

Wij zien deze ster dus niet zooals zij op het oogenblik is, maar zooals zij was op het tijdstip toen de lichtstraal, die ons oog nu opvangt, van de ster vertrok: die straal werd door Antares uitgezonden ten tijde van Willem den Zwijger.

UITNOODIGING.

Gij allen, vrienden en vriendinnen,
 Gij allen, die de waarheid minnen,
 Brengt gij uw dominee ook mede,
 Ook hij verkrijgt hier zijn zielevrede,
 Of, indien hij is een pastoor,
 Komt allen onder ons gehoor.
 Welke godsdienst gij ook beledt,
 Men leert u hier den weg tot zaligheid.
 Niet om uw geld te collecteeren,
 Maar het is voor niets dat wij u leeren.
 Zooals Jezus Zelf eens heeft gedaan,
 Voor u met zonden zwaar belaân.
 Niet door alleen 't geloof in Hem,
 Maar luistert heden naar Zijn stem:
 Geloof, bekeert u, en wordt gedoopt
 Dit is de weg die tot Hem loopt.
 En zooals geleerd op 't Pinksterfeest,
 Ontvangt gij de gave van den Heiligen Geest,
 Door hen die daartoe zijn gemachtigd.
 Dan zult ook gij Hem toebehooren,
 En behoort gij tot de uitverkoren',
 Zooals Israëel, 't volk van het verbond,
 Hetwelk door Abrahams God eens werd verkond.

(Galaten 3: 27.)

MARTINUS GROEN.

Apostel David O. McKay

zal de a.s. groote Rotterdamsche conferentie bijwonen.

Deze buitengewone conferentie belooft de grootste gebeurtenis te worden, ooit plaats gevonden in de geschiedenis der Nederlandsche Zending.

Diegenen, welke eerder onder het gehoor van president McKay zijn geweest, weten wat een machtig en indrukwekkend spreker hij is. Hij heeft een boodschap voor ons allen. Komt allen naar de Rotterdamsche conferentie, Groote Doelezaal, 22 Juni.

Zegt het voort!!!!

Ontslagen.

Ouderling Henry Denkers is eervol van zijn werkzaamheden in de Nederlandsche Zending ontslagen.

Broeder Denkers was gedurende zijn kortstondig, doch nog steeds vruchten afwerpend verblijf, in de Rotterdamsche gemeente werkzaam. Wij betreuren grootelijks het verlies van zulk een ijverige kracht, maar erkennen de besturende wijsheid van God den Vader in alle dingen.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Andante con Moto *Voorspel.* G. A. KERNS.

The musical score is for a prelude in C major, 2/4 time. It consists of two staves. The treble staff begins with a melody in the right hand, marked *mf*. The bass staff provides a simple accompaniment. The piece concludes with a *p* dynamic marking.

AVONDMAALVERS VOOR JUNI 1924.

(Heilige Lofzangen: Lied 89 : 2)

Bewondrend heb ik overwogen,
Hoe Uwe liefde ons heeft bedacht;
Hoe groot is wel Uw mededoogen,
Dat U aan 't kruishout heeft gebracht.
O, geef van Uwe stervens-smart
Thans nieuwen indruk in mijn hart.

Naspel.

The musical score is for a postlude in C major, 2/4 time. It consists of two staves. The treble staff features a melodic line with a *p* dynamic marking. The bass staff provides a simple accompaniment. The piece concludes with a *p* dynamic marking.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR JUNI 1924.

(Leer en Verbonden, Afdeling 59 : 9, 10)

„En opdat gij uzelf meer onbevlekt van de wereld moogt houden, zoo zult gij op Mijnen heiligen dag naar het huis des gebeds gaan en uwe sacramenten opofferen;

Want voorwaar, dit is een dag voor u aangewezen om van uwe werken te rusten, en uwe toewijding aan den Allerhoogste te betoonen.”

Verslag van de Groningsche Conferentie.

De groote Groningsche conferentie werd 26 en 27 April gehouden. Met groote tevredenheid kan teruggezien worden op deze gebeurtenis, daar de inspiratie en leiding van den Geest van God in groote mate en buitengewoon merkbaar was in de vergaderingen. Buitengewone voorspoed en vooruitgang kenmerkt de Groningsche conferentie en strekt tot eer van de zendelingen daar werkzaam onder conferentie-president R. J. Cameron, welke onder Gods leiding hun beste krachten aanwenden om 's Heeren werk bekendheid te geven.

Zaterdagnamiddag 26 April werd er een zendelingen-vergadering genouden, waarin, zooals gewoonlijk het geval is, de zendelingen in hun plicht en werkzaamheden onderricht werden door de zendingspresident Charles S. Hyde.

Zaterdagavond 26 April, des avonds 8 uur, vergaderden de ambtenaren en ambtenaressen. Er werd geopend door het zingen van lied 67. Gebeden door ouderling P. C. Call van Delft, waarna voortgezet werd met het zingen van lied 45. Conferentie-president R. J. Cameron opende de vergadering en verwelkomde de aanwezigen en sprak over het voorrecht om een ambt te bekleeden in de Kerk van Christus. Ouderlingen P. S. Jensen van Harlingen, J. J. de Brij, conferentie-president van Rotterdam, spraken over het gebruiken van de talenten, die God den mensch geschonken heeft, de kenteekenen van den waren Christen en gaven schoone getuigenissen van de echtheid van het Evangelie. President Charles S. Hyde sprak de ambtenaren en ambtenaressen toe en vermaande hun om toch steeds de naastenliefde te beoefenen en voorbeelden voor de wereld te zijn, daar wij als het ware als wachters op den muur geplaatst zijn om te waken voor alle wolven, die de kudde trachten te verslinden. Dagelijks moeten wij trachten om de zonden uit onze levens te verbannen, anderszins kunnen wij den geest van onze roeping niet bezitten. Goede karaktertrekken moeten ontwikkeld worden door allen, die een ambt bekleeden in het groote werk der laatste dagen, zoodat de leden van de Kerk, de buitenstaanders en het jongere geslacht, deze dingen mogen opmerken en in praktijk brengen. Ambt dragers en leden moeten een invloed met zich dragen, die anderen aanspoort het goede te betrachten. Medegevoel moeten wij te allen tijde koesteren voor hen, die in droeve omstandigheden verkeerden en oprechtheid moeten wij immer aanwakken. Geëindigd werd door het zingen van lied 149 en de dankzegging werd door ouderling E. W. Taylor van Arnhem uitgesproken.

Zondag 27 April 's morgens 10 uur was de zaal goed bezet en werd aangevangen door het zingen van lied 36. Ouderling W. K. Potts van Leeuwarden, smeekte een zegen af en het Groningsche

zangkoor onder de bekwame leiding van broeder Baptist, zong lied 170. Conferentie-president R. J. Cameron, ouderling S. R. Sharp van Meppel, J. J. de Brij, conferentie-president van Rotterdam, en M. Groen, conferentie-president van Arnhem, toonden de noodzakelijkheid aan van apostelen, profeten, herders, leeraars enz., verkondigden dat het grootere licht van het ware Evangelie in de wereld gekomen is en de kleinere lichten van de verschillende kerken der wereld verre overtreft.

De eenige ware weg tot zaligheid werd besproken en duidelijk door bewijzen bewezen, dat God maar één wijze heeft vastgesteld, die leidt naar het eeuwige leven. De herstelling van het Priesterschap en het voortkomen van het Boek van Mormon werden verklaard en het antwoord van Petrus aan de schare op den dag van het Pinksterfeest werd besproken.

Het Groningsche zangkoor zong als tusschenzang lied 47.

Tot slot zongen de vergaderden lied 65 en het dankgebed werd door A. J. Smith van Meppel ten hemel opgezonden.

Zondagnamiddag 2 uur vergaderden de leden in de zaal Schuientdiep. Lied 6 werd door de vergaderden aangeheven en ouderling A. Sieverts van Delft, opende de vergadering door gebed. Het H. Avondmaal werd nu bediend en daarna werden de autoriteiten der Kerk voorgesteld en op de gebruikelijke wijze ondersteund. Ouderlingen H. Scheby van Harlingen en H. Noorda van Leeuwarden, behandelden op schoone wijze het Woord van Wijsheid, openbaringen en de belofte van het eeuwig leven. Als tusschenzang werd lied 93 door allen gezongen, waarna president Hyde de zegeningen van het Evangelie besprak en de leden aanmoedigde steeds hun plichten na te komen en gehoorzaamheid te betoonen aan diegenen, die aangesteld zijn om het Werk te leiden. Hij besprak de teekenen der tijden en de tweede komst van Christus. Lied 88 werd gezongen en ouderling W. R. Wilcken van Winshoten, eindigde door dankzegging.

De zaal was terdege gevuld toen door het zingen van lied 1 de avondvergadering om 7 uur werd geopend. Het gebed werd opgezonden door ouderling J. den Os van Groningen. Het zangkoor zong lied 200. Ouderlingen Cornelius Zappey, ass.-redacteur van „De Ster”, Johannes Noorlander, conferentie-president van Amsterdam, behandelden: den Weg, de Waarheid en het Leven. Zending-president Chas. S. Hyde besloot deze conferentie met een krachtige toespraak over de eerste beginselen van het Evangelie en toonde met klare bewijzen de dwalingen van het zoogenaamde christendom aan. Tot slot werd lied 48 gezongen en ouderling R. Steenblik van Amsterdam eindigde deze welgeslaagde conferentie door gebed.

Een woord van waardeering voor het schoone gezang van het Groningsche zangkoor is hier wel op zijn plaats.

Het scheiden van de wegen.

Door Johan H. Evans van de Universiteit der H. D. L. D.

(Vervolg.)

Daarna kregen wij een halfuur om van onze vrienden en familie afscheid te nemen, voorbereid om naar Independence te vertrekken, een besluit dat in 't geheim genomen was en waarvan niemand iets wist behalve wij en zij, die ons bewaakten. Want het doodvonnis, dat over ons was uitgesproken, zou niet voltrokken worden, gedeeltelijk omdat generaal Doniphan en Graham er tegen waren, en gedeeltelijk omdat de jaloerschheid van Lucas niet kon toestaan, dat generaal Clark, dien hij op weg wist naar Far West, eenige der onervolle lauweren van dezen oorlog zoude oogsten. Onder geleide van drie soldaten, ging ik naar huis, waar mij een erbarmelijk schouwspel wachtte. Mijn vrouw lag te bed met de koorts, met een zuigeling aan haar borst en een klein meisje van 6 jaar naast het bed. Dwars over het voeteneind lag een vrouw, die de beschutting van mijn hut gezocht had om de pijnen van het moederschap te verduren. Toen ze mij zag, barstte mijn vrouw in tranen uit. Ik trachtte haar te troosten door haar te verzekeren, dat ik niet gedood zou worden zooals mijn vijanden gehoopt hadden; en terwijl ik haar tranen wegstuwde, smeekte ik haar te trachten te leven voor mij en de kinderen. Na de kleintjes omhelsd te hebben, ging ik haastig heen om een weg te banen voor mijn eigen smart. Ik ging onmiddellijk naar Wilson, die ons naar Independence moest voeren en beschreef hem den stand van zaken; maar de ongevoelige ambtenaar antwoordde mij met een stroom van vloeken en een hoonende lach.

Maar het schouwspel, dat ik daarna te zien kreeg, toen ik mij naar het plein begaf, was nog hartverscheurender voor diegenen, die het betrof, dan het voor mij geweest was. Het was Joseph en Hyrum werkelijk geoorloofd hun familieleden te zien, maar zij mochten niet met hen spreken. Zij smachtten er naar een woord van troost te kunnen zeggen tot hun verschrikte vrouwen en bejaarde ouders, en hun te verzekeren dat dit verschrikkelijke vonnis niet ten uitvoer gebracht zoude worden. Maar slechts de stomme taal der oogen en de zwijgende handdruk werd toegestaan. Het is met eigenaardige gewaarwordingen, dat ik altijd weer voor mij zie dit beeld van liefde, worstelende om haar overweldigende smart en foltering bij het scheiden te onderdrukken. Hierna werden wij naar Independence gevoerd, een afstand van 60 mijlen, onderweg door generaal Wilson als eervolle oorlogstropheeën vertoond en blootgesteld wordend aan de aardigheden en beleedigingen van de nieuwsgierige menigte, die zich langs den weg verzamelde. In Independence aangekomen, werden wij in het „oude Blokhuis” gebracht onder bewaking van slechts één man,

wien het niet in 't minst kon schelen, of hij zijn plicht deed of niet; want het schijnt dat Wilson en de anderen, die ons bewaakten, zich toen over hun gedrag in dit onwettige proces schaamden; maar niet wisten hoe ons kwijt te raken zonder een nieuwe uitbarsting van haat van de zijde der anti-Mormonen uit te lokken. Daarom brachten zij ons hier onder deze zwakke bepalingen, hopen de dat wij er van zouden profiteeren om te ontsnappen, zich op deze wijze bevrijdend van elken blaam, die anders op hen zoude komen.

Op deze wijze dus kwamen we in de Independence-gevangenis.

„Gedurende één van deze eenzame nachten onder deze omstandigheden doorgebracht, ontwaakte ik plotseling van een vasten slaap. Het vuur was reeds lang uitgegaan en alles was doodstil. Ik trachtte bij het licht van den opkomenden morgenstond om de voorwerpen in de kamer te onderscheiden. Voor een oogenblik was het onmogelijk voor mij om te herinneren waar ik mij bevond. Mijn oogen vielen op mijn vijf metgezellen, welke zich slapende aan mijn zijde op den vloer bevonden en zooals ik, al hun kleederen aanhadden en een blok hout voor kussen gebruikten. Met vreeselijke klaarheid kwam mij het tooneel voor den geest, hetwelk ik getracht heb aan u te beschrijven. En toen de vereenigde krachten van de werkelijkheid op mij vielen, zeide ik tot mijzelf:

„Waarom moeten wij zoo behandeld worden! Waarvoor kunnen wij onze vrijheid niet verkrijgen?”

„Vrijheid!”

„Het woord doortilde ieder gedeelte van mijn wezen; want het „Vrijheids”bloed dat ik als erfdeel bezat vloeyde nog snel door mijn aderen.

„Plotseling kwam er een nieuwe gedachte in mij op. Wat zou er gebeuren als ik eens, juist maar voor proef, zou trachten te ontkomen. Er zou waarlijk geen kwaad uit voort kunnen komen, maar wel iets goeds.

„Ik zag rondom mij om te zien of mijn metgezellen ontwaakt waren, maar zij haalden nog steeds diep adem. Ik stond op en liep op mijn teenen naar de deur. Zij was niet gegrendeld. Terwijl ik haar opende, wierp ik een blik op mijn broederen. Niets verstoorde hun slaap. Ik stapte naar buiten in de open lucht. De sneeuw viel in groote vlokken naar beneden. Zooveel te beter, dacht ik, dan zal ik niet zoo gemakkelijk ontdekt worden.

„Ik liep oostwaarts door de stad; eerst langzaam, zooals men gewend is een morgenwandeling te doen. Niemand bemerkte mij. Ik verhaastte mijn schreden. Ik liep vlugger. Nog werd ik niet bemerkt. Voor meer dan een mijl hield ik aan in snellen gang en hield stil in het midden van een klein boschje.

„Het was mij niet in de gedachten geschoten vóór ik de gevangenis verliet, dat zulk een daad mij in een toestand kon plaatsen,

waarin ik misschien boven mijn kracht verzocht zou worden, maar nu, terwijl ik mij hier bevond, sloegen de gedachten aan vrijheid vuur in mijn boezem!

„Ik ben volkomen meester van dezen toestand zoo vertelde ik mijzelf. Ik kan gaan of verblijven, juist zooals ik verkies of bekeer. Er is niets om mijn ontkoming te verhinderen.

„Onze harten zijn zóó samengesteld dat, onder zware verzoeking, het recht altoos het eerste zijn stem doet hooren, al moge het in zulk een stille, zachte stem zijn dat wij zeer nauwkeurig moeten luisteren, willen wij het verstaan. Dit nu, was het geval met mij. Ik herinner zeer duidelijk dat mijn eerste indruk was, dat het verkeer van mij zou zijn om te trachten te ontvluchten. Maar de in-fluistering was van zulk een voorbijgaanden aard, dat zij slechts een vluchtigen indruk op mij maakte. Toen begon ik te overwegen; iets dat immer gevaarlijk is in verzoeking.

„Ik kende den weg naar de oostelijke staten, daar ik verscheidene malen deze reis gemaakt had en zelfs eenmaal per voet. Kon ik niet daarheen vlieden en voor mijn familie zenden, en voor ons allen een tehuis maken en in vrede en geluk leven? Mijn hart klopte sneller met de gedachten daaraan. Het denkbeeld won veld toen ik aan het gevaar dacht waarin zij zouden verkeeren als zij verbleven waar zij zich thans bevonden.

(Wordt vervolgd.)

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

Het Jongste Heilige Boek.)*

(Vervolg.)

„Na dit derde bezoek steeg hij weer ten hemel als tevoren, en werd ik weder aan mijn overwegingen overgelaten over de vreemdheid van wat ik zoeven had ondervonden. Onmiddellijk nadat de hemelsche boodschapper was opgevaren van mij, voor de derde maal, kraaide de haan en ik bevond dat de dageraad aanbrak, zoodat ons onderhoud den heelen nacht in beslag genomen had.

„Kort daarna rees ik van mijn bed, en als gewoonlijk begaf ik mij naar het noodzakelijke, dagelijksche werk. Maar, trachtende als anders te werken, vond ik mijn krachten zóó uitgeput, dat ik er geheel onbekwaam toe was. Mijn vader, die met mij arbeidde, bespeurde dat er iets niet in orde was met me en beval me naar huis

*) Hoofdartikel in „Eenheid” No. 651, 23 Nov. 1922.

te gaan. Ik vertrok met dat doel, maar, trachtende het hek van het veld, waar we werkten, over te gaan, schoten mijn krachten te kort en viel ik hulpeloos op den grond en was een tijdlang geheel onbewust van alles.

„Het eerste, dat ik me kan herinneren, was een stem, die tot mij sprak, mij bij den naam noemende. Ik keek op en aanschouwde denzelfden boodschapper, boven mijn hoofd staande, omringd door hetzelfde licht als tevoren. Hij openbaarde mij nog eens wat hij den vorigen nacht mij geopenbaard had en beval mij naar mijn vader te gaan en hem te vertellen van het visioen en de bevelen, welke ik had ontvangen.

„Ik gehoorzaamde, keerde tot mijn vader in het veld terug en herhaalde hem de heele zaak. Hij antwoordde mij dat het uit God was, en zei me te gaan en te doen, zooals de boodschapper me bevolen had. Ik verliet het veld en ging naar de plaats, waar de boodschapper mij had verteld, dat de platen verborgen waren; en door de helderheid van het visioen, dat ik daaromtrent gekregen had, kende ik de plaats dadelijk toen ik er aankwam.

„Dicht bij het dorp Manchester, district Ontario, New-York, bevindt zich een heuvel van belangrijke grootte, de hoogste in den omtrek. Aan de westzijde van dezen heuvel, niet ver van den top, onder een steen van aanzienlijken omvang, lagen de platen, geborgen in een steenen kist. Deze steen was dik en in het midden aan de bovenzijde afgerond en dunner naar de hoeken, zoodat het middengedeelte zichtbaar was boven den grond en de hoeken overal met aarde bedekt waren.

„Nadat ik de aarde weggegraven had, nam ik een hefboom, die ik onder één kant van den steen bracht, en met eenige inspanning tilde ik dien op. Ik keek er in en daar vond ik inderdaad de platen, de Urim en de Thummim en de borstplaat, zooals de boodschapper had aangeduid. De doos, waarin ze lagen, werd gevormd door steenen in een soort cement bijeengevoegd.

„Ik trachtte de platen er uit te halen, maar werd tegengehouden door den boodschapper, die mij inlichtte, dat de tijd, om ze aan het daglicht te brengen, nog niet daar was, niet voordat vier jaar verlopen zouden zijn. Maar hij beval me dat ik precies over een jaar op deze plaats moest komen, en dat hij me daar zou ontmoeten, en dat ik zoo ieder jaar moest doen, tot de tijd aangebroken zou zijn om de platen te verwerven.

„Zooals mij bevolen was, ging ik aan het eind van elk jaar er heen en vond er steeds denzelfden boodschapper, en ontving van hem onderricht en inlichting bij elk onzer ontmoetingen, aangaande wat de Heer doen zou, en hoe en op welke wijze Zijn Koninkrijk in de laatste dagen bestuurd moest worden.

„Ten slotte brak de tijd aan, dat ik de platen, de Urim en de Thummim en de borstplaat verkrijgen zou. Den 22en September 1827, toen ik als gewoonlijk naar de plaats gegaan was, waar ze

lagen, leverde dezelfde hemelsche boodschapper ze mij over met den last: Dat ik er verantwoordelijk voor zou zijn, dat als ik ze zorgeloos of door eenig verzuim verloren zou laten gaan, ik gedood zou worden; maar als ik ze met alle kracht en inspanning zou bewaren, tot hij, de boodschapper, ze zou terugvragen, ze beschermd zouden worden.

„Spoedig ontdekte ik de reden waarom ik zulke strikte bevelen had ontvangen, om ze beveiligd te bewaren en waarom de boodschapper gezegd had, dat hij ze terug zou vragen, als ik gedaan had wat van mijn hand geveerd werd. Want nauwelijks was het bekend, dat ik ze bezat, of de krachtigste pogingen werden aangewend, om ze van mij te krijgen. Iedere krijgslist, die uitgevonden kon worden, werd voor dat doel gebezigd. De vervolging werd bitterder en strenger dan te voren, en heele menigten waren voortdurend op hun loer, om ze zoo mogelijk van mij af te nemen. Maar door de wijsheid Gods bleven ze veilig in mijn handen, tot ik er mee vervuld had wat van mijn hand geëischt was. Toen, overeenkomstig de afspraak, de boodschapper ze opeischte, leverde ik ze aan hem over, en hij heeft ze in bewaring tot op dezen dag (2 Mei 1838.)”

* * *

Het boek werd het eerst in 1830 uitgegeven als „The Book of Mormon”.

Het exemplaar, dat voor me ligt (een keurige tweekoloms-uitgave met aantekeningen” begint met twee „testimonies”, een van drie getuigen, en een van acht getuigen, die verklaren de platen „door de genade Gods den Vader, en onzes Heeren Jezus Christus” te hebben gezien en de graveeringen er op. De eerste verzekeren, dat een engel Gods neerdaalde van den hemel, ze bracht en ze voor hun oogen lei. De acht getuigen verzekeren dat Joseph Smith, Jun, de vertaler van het boek, ze hun zelf heeft getoond, en dat ze het voorkomen hadden van goud, dat ze die in de hand hebben gehad, de graveeringen er op zagen, „welke het voorkomen hadden van werk uit de oudheid en van zeldzame kunstvaardigheid.”

(Wordt vervolgd.)

 INHOUD.

De herstelling van het Evangelie	blz. 145	Onslagen	blz. 152
Daden-adel boven ras of kleur	„ 150	Zondagsschoolwerk	„ 153
Afscheidsgroet	„ 150	Verslag van de Groningsche Conferentie	„ 154
Wetenschappen	„ 151	Het scheiden van de wegen	„ 156
Uitnoodiging	„ 152	Het ware Mormonisme	„ 158
Apostel David O. McKay	„ 152		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.